

og at Stillingen ved den paagældende Skole holdes aaben for ham ved Kursusets Ophør. Efter nærmere af Undervisningsministeren fastsatte Regler bevilges saadan Vikarhjælp af Skoleraadet; Udgiften afholdes af Skolefonden, men refunderes denne fuldtud af Statskassen.«

Som nyt Stk. 4 foreslaas tilføjet:

»Paa Finansloven bevilges yderligere et Stipendiebeløb til videre Uddannelse paa Kursus. Af denne Konto kan en Lærer, der har Vikarhjælp efter Stk. 3, kun oppebære Understøttelse, saafremt hans Deltagelse i Kursus paafører ham Udgift til dobbelt Husførelse.«

Bemærkninger til § 7.

Baade Danmarks Lærerforening og Undervisningsministeriet har paapeget Betydningen af, at der kan ydes en effektiv Hjælp til Lærere til at gennemgaa en videre Uddannelse. Hovedvægten er lagt paa, at saadan Hjælp kan ydes Lærere, der søger den videre Uddannelse efter i en ikke for kort Tid at have været i praktisk Virksomhed. Nye Skoleordninger kan medføre, at en Lærer maa sætte sig ind i Omraader, som han under sin Studietid ikke havde Grund til, maaske ikke engang Lejlighed til at dyrke. Men ogsaa, hvor saadanne Forhold ikke foreligger, kan det være meget ønskeligt, at en Lærer gennem et Kursus faar Fornyelse og nye Impulser til sin Lærergerning. Imidlertid vil det netop for den Lærer, der har siddet nogle Aar i en Stilling, maaske har giftet sig og stiftet Hjem, være meget vanskeligt at bære den Udgift, den videre Uddannelse medfører. Hans Husholdning bliver væsentlig dyrere, naar han selv skal bo i København, medens Familien skal fortsætte paa Hjemstedet, og naar han yderligere skal lønne en Vikar, kan Udgiften let blive uoverkommelig for ham. De Stipendier, der for Tiden kan gives, byder ikke tilstrækkelig Hjælp.

Kommissionen anerkender fuldtud Rigtigheden af disse Betragtninger, og man har derfor søgt at formulere et Forslag, der kunde lette Adgangen til den videre Uddannelse for dem, der paa den ene Side kan trænge mest til den, men paa den anden Side har sværest ved at klare de økonomiske Vanskeligheder. Forslaget gaar ud paa, at der aabnes Adgang for saadanne, noget ældre Lærere til at faa Halvdelen af Vikarudgiften betalt af det offentlige. Naar man har valgt at sætte det offentlige Bidrag i Forhold til Vikarudgiften i Stedet for at lade Læreren afgive en bestemt Brøkdelen af sin Lønning, er Grunden bl. a. den, at man ved Kommissionens Forslag giver Læreren Lejlighed til at bevare de Løndele, han oppebærer paa Grund af Alder, Forsørgerforhold o. s. v. Man har ikke ment ved den almindelige Ordning at kunne gaa længere end til at foreslaa, at det offentlige bærer Halvdelen af Vikarudgiften, og man har ment, at denne Halvdel bør bæres af Staten, idet man samtidig har krævet, at den videre Uddannelse i det hele skal være af Betydning for hans Lærergerning, saaledes at ikke blot de rent stedlige Interesser kommer i Betragtning. Blandt de formulerede Betingelser er optaget den, at den paagældende Lærer maa ophøre fuldtud med sin Lærergerning i Kursustiden. Denne Hjælp skulde altsaa ikke ydes til Lærere, der efter deres Bopæl og Arbejdsforhold har Mulighed for at gennemgaa Kursuset uden derfor at maatte holde Vikar til deres Timer. Men man er paa det rene med, at der indenfor den Kreds, der herefter kan komme i Betragtning, kan være stor Forskel paa de enkelte Tilfælde. Særlig vanskeligt bliver det, naar en ældre Lærer med Familie i Uddannelsestiden maa rejse bort fra sit Hjem og bo i Byen, hvor Kursuset holdes, og man har derfor ment, at der i saadanne Tilfælde, hvor For-